

stillet et Endringsforslag af mere indgribende Betydning, idet Udvalget har ment, at Omkostningerne, naar de paalægges det Offentlige eller den, hvem de paalægges, ikke er i Stand til at udrede samme, bør udredes af Statskassen. De Grunde, som af Udvalget ere anførte til Støtte for denne Endring, skal Ministeriet ikke søge at imødegaae, da Man, som det ogsaa vil sees af den Maade, hvorpaa den tidligere § 358 var affattet, ikke er utilbøielig til at anerkende den af Udvalget foreslaaede Ordning som den principrigtige. Men de praktiske Hensyn, der have fremkaldt Bestemmelserne i det tidligere Udkast, og som findes udviklede i de samme ledsagende Motiver, forekomme endnu Ministeriet at have en saa overveienende Betydning, at Man ikke har kunnet tiltræde Udvalgets Forslag. Det Dørlig, da en ny Retsordning, som hvorledes Man end tænker sig Sagen gennemført, dog navnlig i Overgangsperioden vil paadrage Staten forøgede Byrder, træder i Kraft, forekommer Ministeriet mindre heldigt valgt til uden nogen praktisk Nødvendighed blot af theoretiske Grunde at overføre paa Statskassen en ny Udgift, hvis Størrelse ikke kan beregnes paa en nogenlunde paalidelig Maade. Hvad enten disse Omkostninger udredes af Staten eller af de større Kommuner, ville de dog tilsidt komme til at hvile paa de staaende Borgere, men der er ingen Grund til at antage, at Staten senere skulde være i Stand til at fordele Beløbet paa en hensigtsmæssigere Maade end Kommunerne. Man har derfor troet at burde optage den tidligere § 358 uforandret som § 343 i nærværende Udkast, og da Man ikke har kunnet skønne, at der vindes Noget ved den af Udvalget foreslaaede forandrede Affattelse af §§ 359 og 360 i det tidligere Udkast, og disses Sammendragning til een Paragraf, er det hele Kapitel i det Hele uforandret gaaet over i nærværende Udkast.

De tilbagestaaende Kapitel i Udkastet have ikke givet Anledning til nogen Bemærkning fra Udvalgets Side, og Ministeriet troer ogsaa at kunne indskrænke sig til at henwise til de det tidligere Udkast ledsagende Motiver, idet Man blot skal tilføie nogle Bemærkninger om

et Par af Udvalgets Mindretals stillede Forslag, som Ministeriet ligesaa lidt har kunnet tiltræde som Udvalgets Flertal.

Det første af de nævnte Forslag gaaer ud paa efter den tidligere § 363 at indskyde en ny Paragraf, der skulde gaae ud paa, at den, der har været fængslet, uden at blive tiltalt, eller som frifindes ved endelig Dom, skal være berettiget til af Statskassen at erholde en billig ved uvillige Mænds Skjon fastsat Erstatning for den Skade og det Tab, der ved Fængslingen maatte være ham paaført, og Mindretallet har anseet en saadan Bestemmelse som et nødvendigt Skridt til en retfærdig Strafferetspleie, navnlig saalænge Fængslingsskændelserne og Politiets og Underdommernes Handlinger ene henhøre under de juridiske Domstole. Meningen af denne sidste Sætning er ikke Ministeriet ganske klar, da det ikke sees, hvorledes Rettergangen skulde ordnes saaledes, at Bedømmelsen af Politiets og Underdommernes Handlemaade blev unddraget de juridiske Domstole, medmindre der ved sigtes til det Tilfælde, at de Paagjældende have gjort sig skyldige i en Embedsforbrydelse, men i dette Tilfælde vil Sagen vistnok efter Omstændighederne kunne komme til at henhøre under Nævningerettens Afgjørelse. Men det kan vel iøvrigt ikke antages, at der sigtes til Tilfælde, hvor nogen Embeds- eller Bestillingsmand har gjort sig skyldig i en Lovovertrædelse, thi i saa Tilfælde synes Erstatningspligten at maatte paahvile den Paagjældende, men ikke Statskassen. Det synes saaledes, at den Omstændighed, at en Fængsling har været foretaget, uden at Tiltale eller Domsfæddelse er paafulgt, efter Udvalgets Mindretals Mening, skal være tilstrækkelig til at begrunde et Erstatningskrav for den Fængslede, selv om Fængslingen maa indrømmes at have været fuldstændig begrundet i de tilveiebragte Oplysninger, da den blev foretaget, og den Mand, der maaskee ved et uheldigt Sammenstød af Omstændigheder, der senere opklares, uden egen Brøde har maattet lide et Onde, stilles altsaa lige med den, paa hvem der har hvilet og hviler en høi Grad af Mistanke, men mod hvem man dog ikke har kunnet tilveiebringe et fyldestgjørende Bevis. En